

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın, **Adalet Bakanı Akın Gürlek** tarafından Anayasanın 98 ve İç Tüzüğü'nün 96. ve 99. Maddeleri gereğince yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim.

Ceylan AKÇA CUPOLO

Diyarbakır Milletvekili

Nilay Esmer'in maruz kaldığı 18 yıllık sistematik vahşet, yalnızca korkunç bir aile içi istismar hikâyesi değil; aynı zamanda Türkiye'de adalet sisteminin ve toplumsal ahlakın iflasıdır. 2004 yılında, Nilay henüz 7 yaşındayken öz babası Erdoğan Esmer tarafından başlatılan sistematik cinsel istismar, tam 18 yıl boyunca devam etmiş; olay ancak Şubat 2022 tarihinde Diyarbakır'da devriye gezen jandarma ekiplerinin park halindeki bir araçta suçüstü yapmasıyla yargıya taşınmıştır. Üç jandarma personelinin tanıklığı ve hazırlanan tutanaklar ışığında Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından açılan davada, Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi toplanan delilleri ve mağdurun tutarlı beyanlarını esas alarak sanığı nitelikli cinsel istismar suçundan 13 yıl hapis cezasına çarptırmış ve tutukluluk halinin devamına karar vermiştir. Ancak sanık müdafilerinin itirazı üzerine dosyayı inceleyen Diyarbakır Bölge Adliye Mahkemesi (İstinaf), yerel mahkemenin kararını bozarak hukuk tarihine geçecek bir gerekçeye imza atmıştır. Üst mahkeme, olayda cebir veya tehdit unsurunun somutlaşmadığını iddia ederek 18 yıllık sistematik süreci rıza kapsamında değerlendirmiş, 13 yıllık hapis cezasını kaldırarak fail Erdoğan Esmer'in tahliyesine hükmetmiştir.

Bu karar, Türkiye'de yargının faili koruyan, mağduru ise aile içi mahremiyet duvarları arkasında yalnız bırakan eril karakterinin en somut ve karanlık belgesidir. Yedi yaşından itibaren babası tarafından iradesi sistematik olarak kırılmış bir kadının yaşadığı dehşetli rıza kavramıyla açıklamaya çalışmak, sadece hukuki bir hata değil, devlet eliyle işlenmiş bir toplumsal cinayettir. Bu tahliye kararı, Türkiye'deki muhafazakar politik iklimin ve kadın ile çocuğu yönelik suçlarda kronikleşen cezasızlık kültürünün yargıdaki doğrudan yansımasıdır. İktidarın kutsal aile söylemi altında kadını ve çocuğu birey olmaktan çıkarıp mülkiyet nesnesi gibi gören yaklaşımı, Mahkemenin bu kararında vücut bulmuştur. Kolluk kuvvetlerinin suçüstü tutanağına rağmen faili sokağa salan bu zihniyet, Türkiye'de adaletin mülkün değil, eril tahakkümün temeli haline geldiğini ve devletin Nilay'ı 18 yıl boyunca koruyamadığı gibi bugün de bizzat yargı eliyle failine iade ettiğini kanıtlamaktadır.

Bu bağlamda:

1. Bir çocuğun kendi babasına karşı rıza gösterebileceği iddiası hukuken ve vicdanen nasıl kabul edilebilir?
2. Çocuk yaşıta başladığı belirtilen bir istismar vakasında rıza kavramının tartışmaya açılması, Türk Ceza Kanunu'nun çocukları koruyan hükümleriyle nasıl bağdaştırılıyor?
3. Yerel mahkeme aynı dosyada nitelikli cinsel istismar kararı verirken, istinaf mahkemesi hangi gerekçeyle tamamen zıt bir sonuca varmıştır?
4. Tanık ifadeleri ve mağdur beyanı varken, bu davada adaletin tecelli ettiğini söylemek mümkün müdür?
5. Bir babanın kızına yönelik istismar iddiasında cebir ve tehdit aramak, aile içindeki güç ilişkisini görmezden gelmek değil midir?
6. Bu karar, çocuk istismarı davalarında cezasızlık algısını güçlendirmeyecek mi?
7. Adalet Bakanlığı bu kararın toplumda yarattığı derin adalet krizini görmezden mi gelmektedir, yoksa yargı uygulamalarını gözden geçirmeyi planlamakta mıdır?
8. Eğer bir ülkede bir kız çocuğunun yıllara yayılan istismar iddiası rıza tartışmasına indirgenebiliyorsa, o ülkede çocukların gerçekten korunduğu söylenebilir mi?